

РЕШЕНИЕ

№ 5285

гр. София, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3287** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.126-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на малолетния П. С., гражданин на Република И., [дата на раждане] в К., Х., И., представляван от своя баща и законен представител Индерприит С., гражданин на Република И., [дата на раждане] в Д., Х., И., чрез адв. П. П., срещу Отказ за издаване на виза, вид "С", постановен на 07.03.2022 г. от консул при Посолството на Република България в Д., И..

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, аргументирани със следните твърдения: липса на мотиви, за каквито не може да се счита позоваването на разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ; неяснота относно волята на административния орган, обуславяща засягане на правото на защита на молителя и препятстване на съдебния контрол за наличие на предвидените в материалния закон условия за отказ – отменително основание по чл.146, т.4 АПК и ТР № 4/ 2004г. на ВАС. Твърди се, че ако органът е имал съмнения относно представените документи, е следвало да даде указания на апликанта, в изпълнение на които е могъл да достигне до друг извод за крайния си акт. Иска се отмяна на отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне. Претендира разноски по списък.

Ответникът - консулското длъжностно лице, оспори жалбата, а в ход по същество и в писмена защита чрез юрк. Г. претендира изцяло необосноваността ѝ, като иска от съда

да постанови отхвърлянето ѝ. В писмени бележки посочва, че решението за отказ на виза е взето след всестранен, подробен анализ на всички документи по преписката касаещи, както апликанта, така и туроператорите, организирали групата. Сочи, че консулското длъжностно лице в посолството в Д. няма правомощия за вземане на самостоятелни решения, като решението за отказ е взето от компетентния служител в отдел „Визов център“ към дирекция „К. отношения“, съгласно т.1 от Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи. В тази връзка препраща към мотиви, касаещи други случаи, свързани с туристически групи, организирани от същите туроператори, като сочи, че на апликантите са издадени откази за получаване на визи тип „С“, поради породени съмнения за достоверността на изложените мотиви за издаването им. За конкретния случай, посочва, че в съдържащите се по преписката документи липсват доказателства за предишна визова история на жалбоподателя, като излага съмнения във връзка с избора на Република България от жалбоподателя за първа туристическа дестинация, предвид вложения ресурс. Не претендира разности

Прокуратурата, уведомена за оспорването, не е взела участие в производството по делото и не е изразила заключение по същество.

По делото са приети доказателствата по административната преписка

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.146 от същия кодекс, от фактическа и правна страна приема следното: По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е с дата 31.03.2022г., подадена е направо до съда. Оспореният отказ е връчен на лицето на 17.03.2022г. и следователно е подадена в 14-дневния срок по чл. 149, ал.1 от АПК.

По фактите съдът приема следното:

На 22.02.2022 година до българското консулство в [населено място], Република И., е подадено заявление за виза от лице с имена П. С., с отбелязване, че е от женски пол, родено на 09.05.2021г., с национален паспорт, издаден на 29.07.2021г. . Имената на бащата са Индерприит С., а на майката- Навниит К..

Заявлението е депозирано за издаването на българска виза тип С, за краткосрочно пребиваване и групова виза, с валидност от 09.03.2022г. до 18.03.2022г. и две влизания в страната

Като цел на пътуването е посочен „туризъм“ В графа 34 – данни за лицето домакин, организация или хотел, е посочено [фирма] име на организация – г-жа И. В. Д., посочени са мобилни телефони. Адресът е в [населено място]. В графа 35 – кой плаща пътните и дневните ви разходи – няма данни., средства за съществуване по време на престоя – също няма данни.

Към заявлението се съдържа потвърждение от Н. С. , че групата има гарантирани резервации за периода 09.03.2022г. до 11.03.2022г. Видно е , че майката , бащата и детето са посочени като семейство №11, а в графата апартамент № са посочени за всеки от тях отделен – 28, 29 и 30. Също е представена справка от хотел Р. П. Т., отдел Резервации, също за групова резервация и за периода от 11- 13.03.2022г., с идентични данни за семейство № 11. Видно от дадени за графика на туристическото пътуване, на 14.03.2022г. е предвидено пътуване до В. Т. и Р., слуд което нощувка в хотел в Б.. На

17.03.2020г. пътуването приключва. Съгласно програмата е предвидено отпътуване от летището в Б. до С. и от тук до Доха, Катар, след което полет Доха - Д..

Приложена е застраховка от Б. А., самолетен билет за пътуване от Д. на 09.03.2022г. до Д. и от Д. до С. същия ден. Датата за връщане е на 17.03. 2022 г.с полет от С. до [населено място], Катар и от Доха до [населено място], И..

На документ в превод на български език от 21.07.2021г. П. С. е посочен с пол „мъжки“, идентично е посочен и в удостоверение за раждане – лист 107 от делото;

На 07.03.2022 г. е постановен отказ за издаване на виза на П. С.,. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание - „не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления”.

От ответника са представени писмени доказателства, представляващи кореспонденция между посолството на република България в Д., И. и МВнР, отдел „К. отношения“ относно свалени от полет за С. през Ф. 36 индийски граждани, относно анулиране на издадени визи вид С на граждани на И., относно група от 34 индийски граждани, пътуващи с цел туризъм, както и кореспонденция между управителя на Т. Х. Е. туроператор с лиценз РК-01-7389 и МВнР на Република България.

Със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. /л.30/, министърът на външните работи упълномощил директора на дирекция “К. отношения“, началника на отдел“ Визов център“ и служителите в отдел“ Визов център“, на основанията по чл.10 от ЗЧРБ, да вземат решения за отказ за издаване на визи. В заповедта е посочено, че ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ следва да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на визи, анулиране или отмяна на визи, като в случай на отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват, връчват /съобщават от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ - заместник на консулското длъжностно лице, а в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам може подписва формулярите.

Със Заповед № Ав-02-2/04.01.2022 г., посланикът в посолството на Република България в [населено място], И. наредил Е. А. М., назначен със заповед № Т-927/13.07.2018 г. на министъра на външните работи, дългосрочно командирован със заповед № К-382/13.07.2018 г., изм. със заповед № К-757/30.12.2020 г. като дипломатически служител – съветник, консул в посолството на Република България в Д., да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ „Консулска служба“, в това число по обработване на заявления за визи и за работа с НВИС, да подписва формуляри по приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомяване и обосновка за отказ за издаване на виза, анулиране и /или отмяна на виза на граждани на трети страни и формуляр към приложение № 8 към чл.34,ал.2 от на НУРИВОВР за уведомяване и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза

/ на член на семейство на граждани на ЕС, който не гражданин на ЕС.

При така установената от фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По издаването на акта от компетентен орган

Оспореният Отказ за издаване на виза от 07.03.2022 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/ така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган - това е Консулско длъжностно лице-Консул в Посолството на РБ в Д., И. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата, министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на алинея втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа, министърът на външните работи със Заповед№95 -00-254/03.10.2011г. година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Отказът е издаден от лицето Е. А. М.- Консул на дата 07.03.2022 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Е. А. М. е определен с нарочна Заповед на Посланик в Посолството на РБ в Д., И. за консулско длъжностно лице ,което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза- Заповед от 04.01.2022 година- лист 32 от делото.

По останалите изисквания за законосъобразност – за форма и съдържание и

съответствие с материалния закон съдът приема следното:

Правни съображения:

1. След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. Л. ОВ. бр.165 от 2 юли 2018г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155.

По делото, по което е постановено т. Решение на Съда (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19 R.N.N.S (225/19) и К.А. (С-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34).

-Съдът е посочил, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. Съгласно чл. 32, параграф 2 от Визовия кодекс, кандидатът се уведомява за решението, с което се отказва издаването на виза и за мотивите, на които се основава то, чрез стандартния формуляр, който съдържа единадесет полета, всяко от които съответства на предвидените в този кодекс основания за отказ, анулиране или отмяна на виза, които полета компетентните органи трябва да отметнат, за да съобщят на кандидата за виза мотивите на постановеното решение за отказ. Макар текстът на мотивите срещу всяко поле да не предвижда възможност компетентният национален орган възрази срещу издаването на виза или да мотивира по-подробно решението си, в рубриката "Забележки" от стандартния формуляр може да бъде направено това.

-Както Съдът на ЕС е установил, ефективността на съдебния контрол, гарантиран от чл.47 от Хартата изисква заинтересованото лице да може да се запознае с основанията за взетото спрямо него решение посредством прочита на самото решение или чрез съобщаване на тези основания по искане на това лице, за да може то да защити правата си и при възможно най-добрите условия и да реши, и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира компетентния съд както и за да се предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглежданото национално решение.

-Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.32, параграф 1. то Визовия кодекс.

-Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването, - чл.32, параграф 3 от Визовия кодекс, във връзка с чл.47 Хартата за основните права на ЕС, то се изисква този контрол да не се свежда до формална проверка на основанията, предвидени в чл.32, параграф 1 от Визовия кодекс, този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката, както фактически, така и правни, на които

компетентният орган е основал това решение. (т.48)

-При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...) При това положение съдебният контрол по отношение на тази свобода на преценка се свежда до проверка дали обжалваното решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка. (т.49)

Следователно, доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита.

По делото е представена административната преписка, в това число данни за преписката между фирмата, която е организираща пътуването на индийските граждани и министъра на външните работи на Република България във връзка с проблеми при издаването на визи на индийски граждани.

При пълната фактическа и правна проверка на оспорения отказ, съдът на първо място констатира, следното:

Процесният отказ е издаден на стандартна бланка формуляр – Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза.

В него са посочени основанията – чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от Закона за чужденците в Република България - "не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления“. В забележка са посочени по реда на кой закон, пред кого и в какъв срок, може да обжалва този отказ. Видно от писмо на завеждащ Консулска служба Е. М., от 23.02.2022г. , в продължение на писма от 24.01.2022г. до министерството на външните работи, е изпратена информация, че на 22.02.2022г. в КС – Д. са постъпили заявления за визи от 40 апликанти – 14 семейства. Организатори на пътуването фирма Т. Х. Е. със собственик И. В. Д., а от индийска страна – G. G. Education (...) от индийска страна. Освен данните за конкретното пътуване, , е посочено, че при подаването на заявленията в комплектите документи са апликантите представят и график за друга екскурзия от 08.-21.11.2021г. по маршрут С.- П. Б. – С., в която не са участвали. От Консулската служба изискали от индийска страна допълнителни документи за нейната регистрация, платени данъци за последните три години и банкова сметка. Представен бил документ за регистрация, от който било видно, чеу фирмата била регистрирана на 29.10.2020г. като преди това носела името G. z G. V. D. P. L., наличната сума по банковата сметка била в размер около 17 100 евро, основната част внесени на дата 16.02.2022г. като на 15.02.2022г. наличната сума била 1690 евро. , а през предходните три месеца – не надвишавала 4 181 евро. Според данъчните декларации фирмата декларирала, че е на загуба.

В писмото от 07.02.2022г. от посолството в Д. до министерството на външните

работи, се съобщава че на 04.02.2022г. в Д. са подадени заявление за визи за 34 апликанти – от 11 семейства. Организатор на групата от българска страна е Т. Х. Е. от индийска страна – М. I., посочени са данни за индийската фирма. На 24.01.2022г. от министерството на външните работи, във връзка с възникнал казус с 36 индийски граждани, и предвид изложени факти и обстоятелства в доклада на А. Ф., офицер за връзка при посолството на А. в Д., се иска да бъдат анулирани визите на основание чл.18 ЗЧРБ. Приложено е писмо от 24.01.2022г. от посолството в Д. до министерството, към което се изпраща мейл от офицера за връзка при посолството в А. – г-н А. Ф.. В мейла г-н Ф. информира, че на летище Д. е отказано качването на полет през Ф. до С. на 356 индийски граждани поради съмнения за нелегална имиграция в големи размери. Бил разпространен сигнал до всички авиокомпании, самолетните билети били закупени един ден преди полета. Според плана им за пътуване следвало да отидат до С. за разглеждане на забележителности за 2 дни, след това с автобус до Б. за 2 дни и след това да отпътуват обратно за И.. Пътниците не били успели да обяснят какво точно смятат да разгледат в С. и Б. и дори не знаели за кои държави пътуват. И в този случай организатор от българска страна е фирмата Т. Х. Е. а пътуването е било предвидено от 22 до 27 .01.2022г. Представено е и писмо от 27.01.2022г. от последната фирма до министъра на външните работи и отговор от 18.03.2022г. от дирекция К. отношения. Предвид, че писмото от 27.01.2022г. е преди датата на подаване на процесните визи, очевидно не касае проблем с тази група индийски граждани, сред които и жалбоподателят по делото. Също така, отговорът на министерството е 1 ден след датата на връчване на процесния отказ, което изключва да е взет предвид при издаването му.

Следва да се посочи, че данните, обсъдени в писмената защита за миграционен риск и за други случаи в К. и в Турция, няма мотиви, че са взети предвид при преценката на конкретния отказ за виза – във формата на писма или указания към завеждащ КС в Д..

Въз основа на данните по делото, съдът намира, че процесният отказ е обоснован.

Представени са данни за визова история – предишни пътувания на апликанта в чужбина, за което консулското длъжностно лице е категорично, че не само жалбоподателя, но и всички семейства, подали в същия ден заявления за визи, не са участвали. Фирмата от индийска страна няма данни, че има практическият опит в организиране на туристически пътувания, свързани с миграционен риск, от българската консулската служба са изискали данни, но такива не са представени. Тези обстоятелства обосновават и извод, че правилно е приложено основанието за отказ за виза по ч.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ – основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления.

В казуса по делото се касае не само за малолетно дете П. С., но за дете под 1 година към датата на заявлението и датата на планираното пътуване, което не може да се определи нито като турист, нито като лице, което действително може да възприеме туристически забележителности или каквото и да е при посещенията в чужда страна. Действително данните в случая сочат на миграционен риск. При тези обстоятелства следва да се приеме, че не е

доказано достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Няма съмнение, че предвидените основания по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ съответстват на основание по чл.32, ал.1 от Визовия кодекс. Националните разпоредби съответстват на чл.32, ал.1, буква а) подточка ii) от Визовия кодекс– „ не обоснове целта и условията на планирания престой;“ – за чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, и по чл.32, ал.1, буква б) от визовия кодекс, която съдържа хипотезата „б) ако са налице основателни съмнения относно, надеждността на направените изявления“

Предвид на изложеното, не са опуснати нарушения при издаването на процесния отказ за виза нито на изискванията за съдържание и форма, нито по приложението на материалния закон. Процесният отказ за издаване на виза тип С е законосъобразен на основанията по чл.146, т.1-4 АПК.

Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 12-и състав,

РЕШИ:

ОТВЪРЛЯ жалба на малолетния П. С., гражданин на Република И., [дата на раждане] в К., Х., И., представляван от своя баща и законен представител Индерприит С., гражданин на Република И., [дата на раждане] в Д., Х., И., срещу Отказ за издаване на виза, вид "С", постановен на 07.03.2022 г. от консул при Посолството на Република България в Д., И..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: